

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/78/2018
Identifikačné číslo spisu: 1514202703
Dátum vydania rozhodnutia: 01.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ľubomíra Kúdelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1514202703.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: BENCONT INVESTMENTS, s. r. o., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 36 432 105, zastúpeného JUDr. Jozefom Boledovičom, advokátom, so sídlom Úzka 578/4, 900 41 Rovinka, proti žalovanému: OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5, 813 54 Bratislava, IČO: 31 318 916, o zaplatenie zmenkovej sumy 4 164,22 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 3CbZm/256/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. marca 2017, č. k. 3CoZm/92/2016-199, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) označeným rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo dňa 23. júna 2016, č. k. 3CbZm/256/2014-141 (ďalej len „súd prvej inštancie“), ktorým súd prvej inštancie ponechal v platnosti zmenkový platobný rozkaz súdu prvej inštancie z 15. mája 2014, č. k. 3Zm/91/2014-19 a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť trovy námietkového konania vo výške 190,91 eur. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 151,05 eur.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd sa stotožnil s názorom vysloveným súdom prvej inštancie a uviedol, že zmenka je stále, bez ohľadu na kauzu a funkcie, ktoré v sebe nesie, dokonalým, abstraktným skriptúrnym cenným papierom, ktorého oprávnený majiteľ nie je povinný preukazovať ani dôvod záväzku, ani výšku pohľadávky, ako to správne skonštatoval súd prvej inštancie poukazujúc na prepojenie zmenkového zákona a Občianskeho zákonníka (ustanovenie § 495) ako lex generalis. Zmenka bola predložená oprávneným majiteľom, ktorý svoj nárok preukázal nepretržitým radom indosamentov, ako aj splnením povinností podľa zmenkového zákona, ktoré sú potrebné na uplatnenie postihu proti indosantovi. Na žalobcu prešli všetky zmenkové práva, vrátane práva vyplniť blankozmenku. Žalovaný ako indosant opomenul svoj garančný záväzok za zmenku vylúčiť, preto ďalšie kroky žalobcu boli len oprávneným výkonom jeho veriteľského práva k zmenke. Žalovaný nepreukázal, že v čase, kedy žalobca zmenku a kauzálnu pohľadávku nadobúdal, konal vedome na škodu žalovaného. Žalovaný zmenku

rubopisoval bez vylúčenia garančného účinku a následné rubopisy kopírovali spôsob prevodu zavedený prvým indosantom. Žalovaný ako podnikateľ mal mať na zreteli prísnosť zmenkového práva a pri rubopisovaní zmienok mal možnosť svoj garančný účinok vylúčiť, čo však opomenul. Postup žalobcu, ktorý najprv vymáhal kauzálne pohľadávky neuvedomujúc si, že disponuje zmenkou, svedčí o jeho dobromyseľnosti. Podľa odvolacieho súdu sa žalovaný v snahe napraviť svoje pochybenie pri rubopisovaní zmenky snažil tvrdiť škodlivé, či šikanózne správanie žalobcu, ktoré preukázané nebolo, a preto kauzálne námietky účinné nie sú.

1.2. K rozhodnutiam Krajského súdu v Košiciach a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ktoré predložil žalovaný, odvolací súd uviedol, že nedávajú žalovanému za pravdu. Najvyšší súd posúdil dovolanie žalovaného v inej veci ako prípustné z procesných dôvodov - pre nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu.

1.3. Odvolací súd uviedol, že záväzok žalovaného nevznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, ale vznikol ex lege z titulu garančného účinku indosamentu, ktorý vyhotovil bez vylúčenia garancie. Žalovaný sám spotrebiteľom nie je, preto by bolo v príkrom rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ by sa úspešne domáhal nárokov na právnu ochranu, aké prislúchajú len subjektom, ktoré sú v postavení spotrebiteľa. Preto odvolací súd skonštatoval, že žalovanému nepatrí právna ochrana pred zneužívaním spotrebiteľskej zmenky.

2. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dňa 7. novembra 2017 dovolanie, ktorým sa domáhal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že zmenkový platobný rozkaz vydaný súdom prvej inštancie z 15. mája 2014, č. k. 3Zm/91/2014-19 zrušuje. Podanie dovolania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

2.1. Žalovaný namietal, že odvolací súd nepripustil kauzálne námietky dovolateľa pre údajné nepreukázanie vedomého konania žalobcu na škodu dovolateľa. Za nesprávny označil záver odvolacieho súdu, že žalobca preukázal „dobromyseľnosť“, keď sa pokúsil vymôcť pohľadávky od pôvodných dlžníkov, skutočnosť ktorá - podľa záveru odvolacieho súdu - svedčí o nevedomosti žalobcu, že zmenky si môže uplatniť proti finančne schopnému indosantovi. Dovolateľ označil tento záver za nesprávny tvrdiac, že pokiaľ odvolací súd skonštatoval, že žalobca nepoznal obsah zmenky, tak sa dopustil hrubej nedbanlivosti. Poukázal pri tom na uznesenie najvyššieho súdu z 12. mája 2010, sp. zn. 5MOBdo/4/2009. Žalovaný vyslovil názor, že odvolací súd nesprávne právne posúdil vedomé konanie žalobcu na škodu žalovaného. Dovolateľ poukázal na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, konkrétne jeho rozhodnutia vydané pod sp. zn. 2Obo/87/2009, 2Obo/17/2009, z ktorých vyplýva, že vyvodiť záver, že majiteľ zmenky konal pri jej nadobúdaní vedomo na škodu dlžníka, je možné len z nepriamych dôkazov. Ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Cdo/799/2011, v ktorom sa najvyšší súd zaoberal okolnosťami, za existencie ktorých je daný predpoklad vedomého nadobudnutia na škodu dlžníka. Vytýkal súdu prvej inštancie, že dôkazy vyhodnotil izolovane, formálne a nie aj v hlbšom kontexte, pričom odvolací súd závery súdu prvej inštancie len automaticky schválil a prebral. Z vykonaných dôkazov dostatočne vyplýva, že žalobca sa dopustil pri nadobúdaní zmenky vedomého konania na škodu žalovaného v zmysle ustanovenia čl. I § 17 zákona č. 191/1950 Sb. zákon zmenkový a šekový (ďalej aj „ZZŠ“). Z tohto dôvodu sú podľa dovolateľa kauzálne námietky prípustné. Odvolaciemu súdu ďalej dovolateľ vytýkal, že žiadnym spôsobom nezohľadnil tvrdenia žalovaného v odvolaní, podľa ktorých zmenka uplatnená žalobcom voči žalovanému nemá žiadnu kauzu, keďže žalobca si prostredníctvom zmenky uplatňuje voči žalovanému právo na kompenzáciu nevyožiteľnosti pohľadávok voči úverovým dlžníkom žalovaného, hoci takéto právo voči žalovanému nemá.

2.2. Vedomé konanie na škodu dlžníka sa podľa dovolateľa posudzuje podľa ustanovenia § 17 ZZŠ z hľadiska subjektívneho vzťahu nadobúdateľa zmenky k prevodu zmenky v čase jej nadobudnutia a šikanózny výkon práva v zmysle § 3 Občianskeho zákonníka sa posudzuje z hľadiska objektívnej spoločenskej prijateľnosti takéhoto konania. Ustanovenie § 17 ZZŠ predstavuje dodatočný prostriedok ochrany pred nepoctivým nadobúdateľom zmenky, ktorý pôsobí popri § 3 Občianskeho zákonníka nad jeho rámec, a nie namiesto neho. Výklad súdov, ktorý vylučuje mimoprávne pravidlá správania, zakotvené vo všeobecnom predpise je formalistický a nesprávny. Nesprávnosť právneho názoru vo veci konajúcich súdov dovolateľ preukazoval odkazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 1735/07, sp. zn. III. ÚS 72/2010, sp. zn. III. ÚS 341/07, uznesenie najvyššieho súdu z 26.

januára 2011, sp. zn. 1Obdo/59/2010 a rozhodnutia súdov Českej republiky.

2.3. Podľa dovolateľa odvolací súd ignoroval názor najvyššieho súdu vyjadrený v rozhodnutiach sp. zn. 2Obo/87/2009 a sp. zn. 2Obo/17/2009 a nevenoval zvýšenú pozornosť námietkam žalovaného v rozsahu konania žalobcu v rozpore s poctivým obchodným stykom a šikanóznym výkonom práva.

2.4. Žalovaný namieta aj skutočnosť, že odvolací súd namiesto toho, aby sa vysporiadal s právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení sp. zn. 2Obdo/19/2014 ohľadne nutnosti posúdenia zmenky ako neplatnej, nakoľko v konaní uplatnená zmenka je zmenkou spotrebiteľskou, sa iba stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie v konštatovaní, že účastníkom tohto sporu nie je spotrebiteľ. Konajúce súdy sa vo svojich rozhodnutiach zjavne vôbec spotrebiteľskou zmluvou nezaoberali. Dovolateľ poukázal aj na ďalšie rozhodnutie najvyššieho súdu v identickom spore sp. zn. 1Obdo/4/2013 zo 16. apríla 2014. Zdôraznil, že najvyšší súd v tomto rozhodnutí už poukázal na skutočnosť, že súdy sa v danom (identickom) prípade boli ex offio povinné zaoberať platnosťou zmenky ako zmenky „spotrebiteľskej“.

2.5. Dovolateľ zároveň uviedol, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu považuje za nesprávny podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., keď ignoruje závery spoločného stanoviska občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 20. októbra 2015 č. R 93/2015 a závery z nálezu Ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 457/2010. Dovolateľ konštatoval, že v stanovisku sa síce uvádza, že žalovaný by mal byť spotrebiteľ, avšak stanovisko nevyklučuje, že základné princípy v ňom obsiahnuté vylučujú jeho aplikáciu na iný subjekt v pozícii žalovaného ako spotrebiteľa.

3. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného z 27. júna 2018 navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietol. Uznesenia najvyššieho súdu uvádzané žalovaným nepredstavujú podľa žalobcu ustálenú rozhodovaciu prax s odkazom na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017.

4. Najvyšší súd, ako súd dovolací [podľa § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

5. Žalovaný v rozhodovanej veci vyvodzoval prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

6. V zmysle ustanovenia § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

7. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

8. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý

judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane ale v prípade absencie vymedzenia právnej otázky a bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa, z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia odvolacieho súdu týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; v opačnom prípade by odvolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. (viď uznesenie najvyššieho súdu zo 6. marca 2017, sp. zn. 3Cdo/6/2017, bod 21).

8.1. Zároveň bol prijatý záver, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, d) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie najvyššieho súdu zo 6. marca 2017, sp. zn. 3Cdo/6/2017, bod 22).

8.2. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti odvolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (viď uznesenie najvyššieho súdu z 13. júla 2017, sp. zn. 3Cdo/235/2016).

8.3. V uznesení z 8. júna 2017, sp. zn. 3Cdo/52/2017 zároveň dovolací súd skonštatoval, že v prípade odvolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. a/ až c/ § 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p. zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu 26. septembra 2017, sp. zn. 1Cdo/206/2016, bod 16).

8.4. V prípade dovolania, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., sa predpokladá, že dovolateľ „presvedčí“ dovolací súd, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Dovolateľ preto musí v dovolaní uviesť, ktoré konkrétne rozhodnutie odvolacieho súdu vo svojom rozhodnutí nerešpektoval odvolací súd (k tomu viď uznesenia najvyššieho súdu z 28. septembra 2017, sp. zn. 7Cdo/140/2017, bod 11; z 31. októbra 2017, sp. zn. 6Cdo/129/2017, bod 11 a z 29. novembra 2017, sp. zn. 6Cdo/182/2017, bod 10).

9. Vychádzajúc z vyššie citovanej ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu je povinnosťou dovolateľa kvalifikovane zastúpeného advokátom, resp. konajúceho prostredníctvom zamestnancov s vysokoškolským právnickým vzdelaním, ako je tomu v rozhodovanej veci, pri vymedzení odvolacieho dôvodu v prípade dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 C. s. p. uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako podľa jeho názoru mal odvolací súd konkrétnu právnu otázku správne vyriešiť a zároveň, ak má byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/, musí dovolateľ špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu s uvedením konkrétnych rozhodnutí odvolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritórneho odvolacieho prieskumu, v opačnom prípade dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. f/ C. s. p.

10. Dovolacie námietky vznesené žalovaným sú pritom totožné s námietkami, ktoré boli už predmetom odvolacieho prieskumu v skôr vydaných rozhodnutiach najvyššieho súdu (viď napr. uznesenia z 18.

apríla 2017, sp. zn. 3Obdo/15/2017 a zo 14. februára 2018, sp. zn. 1Obdo/12/2018) a na záveroch v nich vyslovených zotrúva aj v rozhodovanej veci.

11. Žalovaný v dovolaní predovšetkým poukázal na dve zrušujúce uznesenia vydané najvyšším súdom v obdobnej veci medzi tými istými stranami sporu, a to uznesenia sp. zn. 1Obdo/4/2013 a sp. zn. 2Obdo/19/2014. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že dovolateľom uvádzanými uzneseniami došlo k zrušeniu rozhodnutí odvolacieho súdu z procesných dôvodov (pre nedostatok ich odôvodnenia) a nie pre nesprávne právne posúdenie. Preto uvedené rozhodnutia nie sú rozhodnutiami dovolacieho súdu, ktoré by mali riešiť právnu otázku, od ktorej sa mal odvolací súd podľa dovolateľa odkloniť. Z tohto dôvodu dovolací súd konštatuje, že v tejto časti nie je dovolanie odôvodnené v súlade s ustanovením § 432 C. s. p.

11.1. Osobitne k námietke žalovaného, v zmysle ktorej odvolací súd nepostupoval spôsobom uvedeným v ním predloženom uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/19/2014, dovolací súd považuje za potrebné dať (opakovane) do pozornosti, že žalovaným uvádzané rozhodnutie nemalo pre odvolací súd kasačnú záväznosť, keďže nebolo vydané v rozhodovanej veci, a ani precedenčnú záväznosť. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/19/2014 nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax, a ani nebolo prijaté obchodnoprávnym kolégiom najvyššieho súdu ako judikát, ktorý by bol publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Odvolací súd sa zároveň vysporiadal s procesnou obranou žalovaného, keď v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozsudku odvolací súd uviedol, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/19/2014 bolo zrušené rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach z procesných dôvodov - pre jeho nedostatočné odôvodnenie, pričom sa nezaoberal hmotnoprávnou stránkou veci.

11.2. Tvrdenie žalovaného, že najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí vyslovil právny záver týkajúci sa hmotného práva ohľadne charakteru zmienek indosovaných žalovaným, je nielen nesprávne, ale aj zavádzajúce. V uvedenom rozhodnutí najvyšší súd nad rámec dôvodov pred zrušením rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach (nedostatok odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku) uviedol iba svoj názor, že sa mu z obsahu spisu javí, že môže ísť o spotrebiteľskú zmenku. Najvyšší súd však v danom rozhodnutí neuviedol právny záver, že sa jedná o spotrebiteľskú zmenku, z akých dôvodov dospel k záveru o spotrebiteľskej zmenke a aké to vyvoláva právne následky (rovnako vid' aj uznesenia sp. zn. 3Obdo/46/2017, 3Obdo/57/2017 a 3Obdo/66/2017).

12. K argumentácii dovolateľa, v ktorej namietal odklon odvolacieho súdu od rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. 1Obdo/59/2010 a sp. zn. 5MOBdo/4/2009, resp. od spoločného stanoviska občianskoprávneho kolégia a obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. R 93/2015, najvyšší súd konštatuje, že ani v tejto časti dovolanie žalovaného nespĺňa požiadavky uvedené v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p. Dovolateľ v dovolaní zákonom predpísaným spôsobom nevymedzil, v čom považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za nesprávne vo vyriešení tej-ktorej právnej otázky významnej pre rozhodnutie vo veci samej a zároveň neuviedol, ako mal odvolací súd podľa jeho názoru nastolenú právnu otázku (resp. nastolené právne otázky) správne riešiť. Pri vymedzení dovolacieho dôvodu v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 C. s. p. nepostačuje konštatovanie dovolateľa, že považuje právny názor odvolacieho súdu za nesprávny, prípadne, že nesúhlasí s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí odvolacieho súdu.

13. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní namietal odklon odvolacieho súdu od rozhodnutí zahraničných súdov, resp. Ústavného súdu Slovenskej republiky, Civilný sporový poriadok viaže prípustnosť dovolania v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p. v písm. a/ a c/ výlučne na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho, argumentácia inými rozhodnutiami ako rozhodnutiami dovolacieho súdu môže byť relevantná ako podporná argumentácia pri odôvodňovaní dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., avšak nemôže byť spôsobilá vyvolať dovolací prieskum právnych záverov odvolacieho súdu vo veciach, v ktorých dovolateľ odvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ (alebo písm. c/) C. s. p.

13.1. Rovnaký záver platí pre časť dovolania, v ktorej žalovaný namietal rozpor napadnutého rozsudku odvolacieho súdu s právnymi závermi vyslovenými v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 2Obo/17/2009 a 2Obo/87/2009, ktoré však nepredstavujú rozhodnutia vydané v rámci dovolacieho

konania.

13.2. Vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu už v uznesení z 30. januára 2017, sp. zn. 3Obdo/70/2016 uviedol, že dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. je viazaný na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho a má sa ním zabezpečiť jednota uplatnenia právnej úpravy v rovnakých prípadoch, čím sa zvyšuje právna istota a subjektom práva sa umožňuje predvídať postup súdu, ktorý právna norma ukladá alebo predvída. Z uvedeného dôvodu je nevyhnutné, aby sa dovolateľ, ktorý chce odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu uplatniť ako dovolací dôvod, oboznámil s predmetným rozhodnutím dovolacieho súdu ako celkom. Uvedené má naplňať inštitút povinného právneho zastúpenia v dovolacom konaní, prípadne povinnosť spísať dovolanie zamestnancom dovolateľa s vysokoškolským právnickým vzdelaním, nakoľko zákon predpokladá, že advokát (resp. osoba s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa) je subjektom, ktorého odborné znalosti a schopnosti majú kvalifikovaným dovolaním prispieť k priebehu dovolacieho konania. Uvedené vyplýva aj z čl. 11 ods. 3 Základných zásad Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého osoba s vysokoškolským právnickým vzdelaním, ktorá sa verejne hlási k určitej profesii, sa považuje za schopnú konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou.

13.3. V obchodných veciach je najvyšší súd nielen dovolacím súdom, ale vo veciach, v ktorých rozhoduje krajský súd ako súd prvej inštancie, aj súdom odvolacím. Pokiaľ chce dovolateľ odkazovať na predchádzajúce rozhodnutie (rozhodnutia) najvyššieho súdu, nepostačuje, aby účelovo vybral z kontextu odôvodnenia rozhodnutia jednu vetu bez oboznámenia sa s jeho celým odôvodnením. Odkazovaním na rozhodnutie odvolacieho súdu je zrejmé, že v predmetnej veci nepostupoval dovolateľ (resp. osoba, ktoré spísala v mene žalovaného dovolanie) s odbornými znalosťami a schopnosťami, ktoré od osoby znalej práva vyžaduje zákon (obdobne vid' body 52 a 53 uvedeného rozhodnutia, rovnako aj uznesenie z 11. januára 2018, sp. zn. 3Obdo/36/2017 bod 12).

13.4. Citovaný záver je prítom plne aplikovaný aj v rozhodovanej veci, keďže dovolateľ neodkazoval na rozhodnutia najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho (Obdo, resp. ObdoV), ale na rozhodnutia, ktoré vydal najvyšší súd ako súd odvolací (Obo). Preto dovolací súd konštatuje, že žalovaný vo svojom dovolaní neoznačil rozhodnutia vyjadrujúce právne názory, od ktorých sa odvolací súd odklonil a zaujal iný právny názor, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal dovolací súd v rozhodnutiach. Z tohto dôvodu nebol žalovaným vymedzený dovolací dôvod v tejto časti spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C. s. p. Absenciu takej náležitosti považuje zákon za dôvod pre odmietnutie dovolania.

14. Najvyšší súd tak vzhľadom na vyššie uvedené (vid' body 11, 12 a 13) konštatujúc danosť dôvodov pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p. dovolanie žalovaného odmietol.

15. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.).

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.